

- Kommissionens beslutning K(1999) 541 af 4. marts 1999 annulleres.
- Kommissionens beslutning K(1999) 532 af 4. marts 1999 annulleres.
- Kommissionens beslutning K(1999) 533 af 4. marts 1999 annulleres.

Subsidiært nedsættes de støttebeløb, der skal tilbagebetales til Kommissionen, mest muligt, hvilket beløb vil blive fastsat under sagen.

2. Der anordnes de foranstaltninger med henblik på bevisoptagelsen, der er anført i appelskriftet.
3. Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Retten forkastede i sin dom alle de anbringender, appellerne havde fremført, og frifandt således Kommissionen i alle sagerne. For så vidt angår det første anbringende har de appellerende selskaber anført, at de i retlig henseende i det væsentlige kan tiltræde Rettens argumentation.

For så vidt angår de øvrige anbringender har appellerne derimod anført, at Retten ikke på nogen måde har underbygget grundlaget for sin egen opfattelse og heller ikke godtgjort et sådant grundlag i Kommissionens beslutninger, idet Retten blot har gentaget de argumenter, der er anført i de anfægtede beslutninger.

Efter appellanternes opfattelse er Rettens dom behæftet med en utilstrækkelig, ulogisk og selvmodsigende begrundelse.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 17. december 2002 af Landgericht München I i sagen Verbraucher-Zentrale Hamburg eV mod 02(Germany) GmbH & Co. OHG

(Sag C-19/03)

(2003/C 70/11)

Ved kendelse afsagt den 17. december 2002, indgået til Domstolens Justitskontor den 20. januar 2003, har Landgericht München I i sagen Verbraucher-Zentrale Hamburg eV mod 02(Germany) GmbH & Co. OHG forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Skal artikel 5, første punktum, i forordning 1103/97⁽¹⁾ forstås således, at det i civilretligt kontraktsforhold kun er en given regnings slutbeløb, eller en heri anført enkeltpost, der kan eller skal afrundes, eller udgør en kontraktligt fastsat enhedspris/tarif (her: minutprisen) ligeledes et pengebeløb, der skal betales eller kontoføres i den nævnte bestemmelses forstand? Er det relevant for besvarelsen af spørgsmålet om, hvorvidt en tarif er et pengebeløb, der skal betales eller kontoføres, således som udtrykket er anvendt i artikel 5 i forordning 1103/97, om denne tarif andrager et bestemt multiplum (her: seks gange) af den enhed, der ligger til grund for beregningen af regningens slutbeløb (her: 10-sekunders-takt), eller om tariffen for forbrugerne udgør den afgørende regningsstørrelse?
2. Skal forordning 1103/97 (navnlig artikel 5) forstås således, at denne udgør en udtømmende ordning i den forstand, at pengebeløb, der ikke skal betales eller kontoføres (såfremt sådanne findes), ikke må afrundes på den måde, der er beskrevet i artikel 5, altså enten fortsat skal angives i den nationale valuta eller således, at det nøjagtige omregningsresultat skal angives?

⁽¹⁾ EFT L 162 af 19.6.1997, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved afgørelse truffet den 17. januar 2003 af Rechtbank van Eerste Aanleg te Brugge i straffesagen mod 1) M. Burmanjer, 2) R.A. van der Linden og 3) A. de Jong

(Sag C-20/03)

(2003/C 70/12)

Ved afgørelse truffet den 17. januar 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 21. januar 2003, har Rechtbank van Eerste Aanleg te Brugge i straffesagen mod 1) M. Burmanjer, 2) R.A. van der Linden og 3) A. de Jong forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- a) Tilsidesætter artikel 2, 3, 5, stk. 3, og artikel 13 i den belgiske lov af 25. juni 1993 om udøvelse af erhvervsvirksomhed uden fast forretningssted og om torvehandel — særskilt betragtet eller sammenholdt, og fortolket således, at de betinger salg af tidsskriftabonnementer på belgisk område for såvel belgiske statsborgere som andre udenlandske EU-statsborgere, i form af erhvervsvirksomhed uden fast forretningssted, af en forudgående tilladelse fra ministeren eller fra den af ham befuldmægtigede tjenestemand af første grad, og som gør overtrædelser heraf strafbar — artikel 30-37 (princippet

om frie varebevægelser) i EF-traktaten af 25. marts 1957, således som de fandt anvendelse den 6. september 2001, samme traktats artikel 48 ff. (princippet om fri bevægelighed for personer) eller samme traktats artikel 59 ff. (princippet om fri bevægelighed for tjenesteydere), for så vidt som det følger af disse artikler, at et tysk selskab, som gennem sælgere, der er etableret i Nederlandene, i Belgien sælger eller vil sælge tidsskriftabonnementer, a priori er underkastet indhentelse af en forudgående og midlertidig tilladelse, og at en overtrædelse af disse bestemmelser gøres strafbar, mens de hensyn, som lovgiver hermed ønsker at beskytte, kunne sikres på en mindre indgribende måde?

- b) Gør det nogen forskel for besvarelsen af det første spørgsmål, at samme lov af 25. juni 1993 ikke desto mindre betinger salg af aviser, tidsskrifter og endog tidsskriftabonnementer af denne forudgående tilladelse?

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 21. januar 2003 af Rechtbank te Rotterdam i sagen Optiver BV og 38 andre sagsøgere mod Stichting Autoriteit Financiële Markten

(Sag C-22/03)

(2003/C 70/13)

Ved kendelse afsagt den 21. januar 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 23. januar 2003, har Rechtbank te Rotterdam i sagen Optiver BV og 38 andre sagsøgere mod Stichting Autoriteit Financiële Markten forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Er direktiv 85/303/EØF⁽¹⁾ og særlig fortolkningen af direktivets artikel 11 og 12 til hinder for, at der af værdipapirinstitutioner opkræves en afgift som beskrevet i det foregående af bruttoindtægterne ved virksomhed i forbindelse med værdipapirer?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 85/303/EØF af 10.6.1985 om ændring af direktiv 69/335/EØF om kapitaltilførselsafgifter (EFT L 156, s. 23).

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 13. januar 2003 af Tribunale Ordinario di Torino — Fjerde Kriminale Afdeling — i den for nævnte ret verserende straffesag mod Michel Mulliez m.fl.

(Sag C-23/03)

(2003/C 70/14)

Ved kendelse afsagt den 13. januar 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 23. januar 2003, har Tribunale Ordinario di Torino — Fjerde Kriminale Afdeling — i den for nævnte ret verserende straffesag mod Michel Mulliez m.fl. forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Skal artikel 6 i direktiv 68/151/EØF⁽¹⁾ fortolkes således, at den forpligter medlemsstaterne til at fastsætte passende sanktioner ikke blot for manglende offentliggørelse af et handelsselskabs balance og resultatopgørelse, men også for en urigtig offentliggørelse af sådanne dokumenter, af andre meddelelser vedrørende selskaber til selskabsdeltagere eller offentligheden eller af enhver anden oplysning om selskabets økonomiske, formuemæssige eller finansielle stilling, som det selv eller den koncern, som det tilhører, er forpligtet til at fremlægge?
2. Skal det første direktiv 68/151/EØF og det fjerde direktiv 78/660/EØF⁽²⁾, og navnlig artikel 44, stk. 3, litra g), i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, jf. det første direktivs artikel 2, stk. 1, litra f), og artikel 6 samt det fjerde direktivs artikel 2, stk. 2, 3 og 4, som ændret ved direktiv 83/349⁽³⁾ og direktiv 90/605⁽⁴⁾, under hensyn til medlemsstaternes forpligtelse til at træffe »passende sanktioner« for overtrædelse af direktiverne, fortolkes således, at de nævnte bestemmelser er til hinder for en lov i en medlemsstat, som udelukker straf for tilsidesættelse af pligten til offentliggørelse og afgivelse af redelige oplysninger i visse selskabsdokumenter (herunder balance og resultatopgørelse), når
 - a) den urigtige meddelelse kun er af kvalitativ art
 - b) den urigtige meddelelse eller undladelsen heraf ikke medfører en ændring af resultatopgørelsen for det pågældende regnskabsår eller en ændring af selskabets nettoformue ud over visse procentsatser